

Reč života - decembar 2019.

„Stražite dakle, jer ne znate u koji će čas doći Gospod vaš.“ (Mt 24,42)

U ovom odlomku iz Matejevog Jevanđelja, Isus priprema učenike za Njegov konačan i neočekivan povratak, koji će ih iznenaditi.

I u tom istorijskom dobu bilo je mnogo poteškoća, ratova, patnji svih vrsta. Za narod Izraela nada je počivala na Gospodovoj intervenciji kojom bi došao kraj, jednom za svagda, tim suzama. Stoga čekanje nije bilo razlog za strah, već za olakšanje, zbog vremena spasenja.

Isus nam ovde ukazuje na veliku tajnu: živeti dobro sadašnji trenutak jer će se On sâm vratiti dok budemo na poslu, zaokupljeni uobičajenim stvarima našeg svakodnevnog života, onima zbog kojih često zaboravimo na Boga, jer smo previše u brigama za sutrašnjicu.

„Stražite dakle, jer ne znate u koji će čas doći Gospod vaš.“

Bditi: to je poziv da bi oči bile otvorene, kako bi se prepoznali znaci Božje prisutnosti u istoriji, u svakodnevnom životu i da bi se pomoglo drugima, koji žive u mraku, da pronađu životni put.

Nesigurnost dana Isusovog dolaska stavlja hrišćanina u stalno iščekivanje; podstiče ga da intenzivno živi sadašnji trenutak, ljubeći danas, ne sutra; oprostiti sada, ne kasnije; transformišući stvarnost upravo sada, a ne kada nađe vremena u svom prepunom rasporedu aktivnosti.

Meditirajući ovu Reč, Kjara Lubik je napisala: „Jesi li primetio kako uglavnom, ne živiš život, već ga odlažeš, čekajući neko 'posle', u kom bi trebalo da stigne 'ono lepo'? Činjenica je da ono 'lepo, posle' koje tek treba da stigne, nije ono što ti očekuješ. Božanski instinkt navodi te da čekaš nekoga ili nešto što bi moglo da te zadovolji. Možda zamišljaš neki dan proslave, slobodno vreme ili određeni sastanak, a koji, kako prođu, ostave te nezadovoljnim, barem ne u potpunosti zadovoljnim. I nastavljaš u rutini života u koji nisi baš ubeđen, i koji samo i uvek čeka. Istina je međutim da među elementima koje čine i tvoj život postoji jedan od koga niko ne može pobeći: susret, licem u lice, sa Gospodom koji dolazi. To je 'ono lepo' kome nesvesno težiš, jer si stvoren za sreću. A potpunu sreću može da ti pruži samo On“^[1].

„Stražite dakle, jer ne znate u koji će čas doći Gospod vaš.“

Gospod Isus će sigurno doći na kraju života svakoga, ali Ga zaista možemo već sada prepoznati prisutnog u Euharistiji, slaveći je u zajedništvu, u Njegovoj Reči, slušajući je i živeći je, u svakom bratu i sestri koje treba prihvatiti, u Njegovom glasu u našoj savesti.

I danas nam život predstavlja toliko izazova i pitamo se: „Kada će se završiti sva ta patnja?“

Ne možemo pasivno čekati Gospodovu intervenciju: svaki trenutak se mora iskoristiti kako bi se ubrzalo Kraljevstvo Božje, njegov nacrt o bratstvu. Svaki mali gest ljubavi, svaka ljubaznost, svaki osmeh koji se daje, pretvara naše postojanje u neprekidno i plodno iščekivanje.

Pako je kapelan u bolnici u Španiji; postoje mnogi stariji pacijenti koji ponekad pate od ozbiljnih degenerativnih bolesti. Kaže: „Kučajući na vrata sobe nekog starijeg pacijenta, koji često urla protiv vere, malo oklevam, ali želim da mu svedočim ljubav Božju. Ulazim sa najlepšim osmehom koji imam. Ljubazno sa njime porazgovaram, objašnjavam lepotu sakramenata. Pitam ga da li želi da ih primi; on odgovara: 'Naravno!' Ispoveda se i prima Euharistiju i pomazanje bolesnih. Ostajem još malo sa njim. Kad ga ostavljam, spokojan je a prisutna ćerka, ostaje zadivljena.“

Leticija Magri

^[1] K. Lubik, *Reč života decembar 1978*, u *Parole di Vita*, Fabio Čardi (Opere di Chiara Lubich 5, Città Nuova, Rim, 2017) str. 123.